

щи далечъ отъ особенитѣ грижи на едно училище. Ще си позволимъ да отбѣлѣжимъ само една крайно характерна дреболия отъ тоя родъ, която говори за много.

Между другитѣ прѣдмети, въ Висшето училище се прѣподаватъ и старитѣ езици, грѣцки и латински. Но читателтъ ще бѣде много наивенъ ако помисли, че тѣ се прѣподаватъ за ония студенти, които иматъ отъ гимназията достатѣчна подготовка и би могли да допълнятъ тукъ своитѣ знания. Съвсѣмъ не. Въ Висшето училище сѣ задѣлжени да слушатъ латински и грѣцки само такива студенти, които не сѣ ги изучвали въ срѣдното училище, т. е. само ония, които не могатъ научи нищо и които само ще си изгубятъ врѣмето. Защото, само комуто е чужда и психологията на студентската възраст, и самитѣ езици може да вѣрва, че единъ 19 — 20 - год. мжжъ ще научи нѣщо отъ тия два езика въ продължение на двѣ години, съ по два или три часа въ седмицата, — при условия въ всѣко отношение по-неблагоприятни за подобна работа отъ условията на гимназията, дѣто тѣ се изучаватъ по 4 години (у насъ) и пакъ съ твърдѣ съмнителни усиѣхи. Дали това е слѣдствие на дълбокъ планъ или е станало така, отъ само себе, ний не знаемъ; наклонни сме обаче да прѣдполагаме първото. И ето защо: прѣди нѣколко години ний имаме случай да чуемъ отъ устата на единъ г-нъ — тогава чиновникъ въ м-вото на просвѣщението, а сега професоръ — че старитѣ езици се прѣподавали въ Висшето училище само колкото да могатъ ония, които изучаватъ история, да четжтъ надписитѣ на ви-